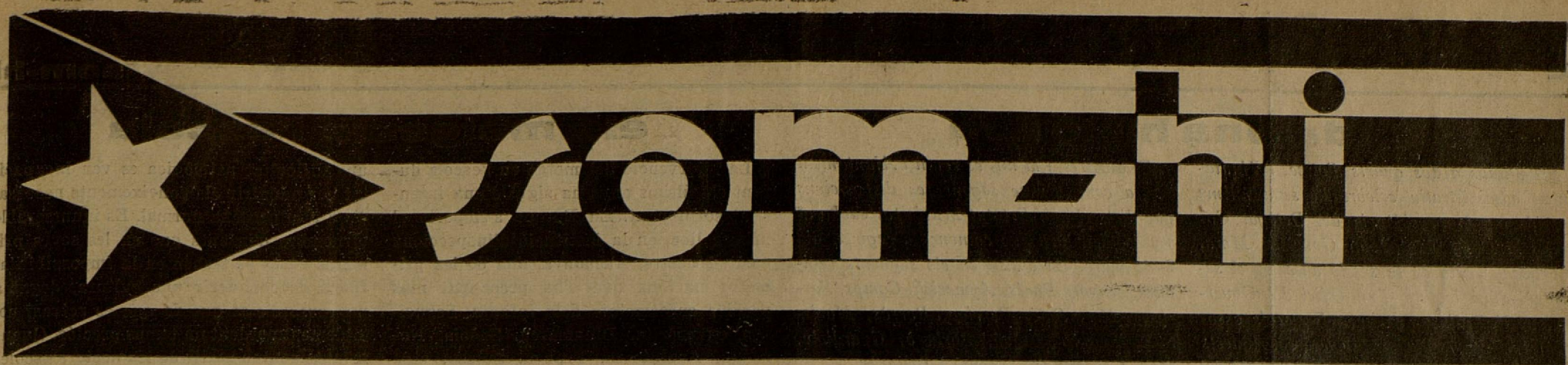

Del 24 d'abril al 27 de maig 24 N 5

any I - 19 de maig 1934 - núm. 5

**setmanari portantveu de la joventut
d'esquerra -estat català- de badalona**
redacció i administració: sant anastasi, 2

número solt: 20 cèntims

editorial

Ja s'ha produït l'escisió oficial del partit radical.

Encare que tots els diaris de dreta vulguin restar importància al fet, la veritat es que en els difícils moments perquè atravesava la política espanyola, aquesta escisió pot influir considerablement a produir un canvi radical en la política general del país.

Cal recollir el fet com a una advertència favorable, que serveixi de reactiu a totes les esquerres. Dita escisió pot tenir repercussions dintre el govern actual i cal que les esquerres no estiguin desprevingudes.

A tal fi, la minoria d'Esquerra Republicana a Madrid, ha pres l'acord d'invitar a tenir un canvi d'impressions, per a tractar de la situació política actual, a tots els caps que representen a les esquerres espanyoles.

Com a catalans i com a republicans ens alegrem de que a la fi, els esquerrans que encare seguien a Lerroux, s'hagin decidit a trencar els lligams que fins a la data els ha vingut subjectant.

Són massa greus i dolorosos els danys inferits a la república pel nefast Lerroux, amb la seva política d'ambigüetats, perquè l'opinió pública pugui perdonar-lo jamai.

balada pastoril a les dretes

El dia que Calvo Sotelo va prometre el càrrec de diputat s'haurien hagut de posar les banderes a mig pal, haurien d'haver tancat comerços i fàbriques i un conjunt musical de les banderes i campanes de tot Espanya hauria d'haver interpretat el preludi d'una inacabada simfonia fúnebre en senyal de dol.

Segurament que Galan i Garcia Hernández des de la pau dels justos on reposen per culpa dels manegaments de la gent de significació dictadora igual a "l'Il·lustre Calvo" deuen haver considerat Espanya com una màquina que no marxa bé i deuen plorar de ràbia de veure el coquí de Calvo Sotelo prendre seient a les Corts de la República.

Es admirable l'assimilació que tenen les dretes en tots els seus actes. No són pas persones. Són bèns. Són llargandaixos que prenen el sol esperant que passi algú per amagar-se, que és una cosa que instintivament fan tots els llargandaixos. Són pollets que dintre de l'ou ja han perdut la noció del què és piular i fer valer el seu criteri personal. Són un no res d'idees. Sols va mancar que algun dels seus omnipotents dirigents els hi inculqués la necessitat d'un Calvo Sotelo, per fer la trabanqueta al Govern Lerroux, amnistiar-lo a ell i els seus confreres i donar-li un acta de diputat. Què hi farem, però, si és així. Tenim de conformar-nos amb les coses tal com vénen mentre no ens molestiu, però això no vol dir que com a esquerrà que sóc no em faci pena el perdre el temps ocupant-me de les dretes i no em pugui tenir d'escriure, per culpa d'ells, dels residus de dictadura. I dic que em pud perquè veig quanta raó tenia aquell bon home que va qualificar-nos gentilment de beduïns en dir que "l'Àfrica començava als Pirineus". Efectivament per molt que em

sàpiga greu, veig que a Espanya hi ha caníbals, tuaregs i congolosos. Hi ha antropòfags fastigosos que es mengen la nostra mateixa carn en clavar mossegada a la República. Hi ha pares i mares desnaturitzats que volen occir l'obra en la qual ells bé o malament varen contribuir per aixecar-la. Aquests són els parents del senyor Lerroux.

A aquesta Àfrica fronterera amb els Pirineus i Portugal, hi ha de tot. Hi ha dues classes de races distintes i representatives. Hi ha pigmeus i colonitzadors. En una paraula, hi pullulen tribus de cedistes, d'agraris, tradicionals, feixistes, monàrquics i tota l'altra variada flora caciquil i imperialista. Aquests són els pigmeus —poca cosa i poca vàlua—. Els colonitzadors civilitzats són els de l'altra banda, els que tenen d'anar amb tres pams de vista oberta per vigilar que la seva obra estimada no sigui engolida per la fauna cabilenya en estat silvestre que té les seves tribus des del Congrés de Madrid fins a les sagristies humides amb pudor de cosa lletja, que són tot plegat com oasis refrescadors que vivifiquen la seva obra canibalesca per anar seguint la seva cavalcada de valkiries contra la República "a. m. D. g."

A l'Àfrica hispana, per assimilar-se més amplament a l'Àfrica autèntica, fins i tot hi neixen mosques tsé-tsé que ens volen fer adormir d'espant amb parades simiesques com les de l'Escorial. Hi ha gorilles com l'Albinyana, que ens volen fer córrer i abandonar-ho tot. Hi ha cebres d'enteniement de cavall com en Rojo Villanova. Hi ha corbs com el senyor Cambó que xisclen agosera i qu esembla que esperin que caiguem per tirar-nos al damunt i descar-nar-nos. Hi ha camaleons com el senyor Lerroux que segons d'on ve la llum canvien de color: Hi ha lleons i panteres que

presenten noblement la cara com el doctor Bolívar. Hi ha serps verinoses que esperen que passem aprop seu per enverinar-nos com Barrera, Rodríguez de Viguri i el mateix Calvo Sotelo. I per fi hi ha espanyols de la categoria dels fòssils quaternaris com l'Alfons de Borbó que somnien encara en tornar a viure encara que vegin que només són esquelets sense ànima, sense cor i sense res.

Estem voltats de perills i convé dormir amb un ull vigilant. Es convenient no deixar el garrot de la vora nostra i al primer ocellot de mal auguri el tenim d'em-paitar a garrotades. Convé fer callar el dring de campanetes que cada victòria aparent posa als llavis de les dretes.

Remarque, l'autor alemany de "Res de nou a l'Oest" en aquesta mateixa obra ens dona una idea molt aprofitable. Durant la

Guerra Gran, els soldats alemanys protegien els seus queviures passant una pila de rosegons de pa a terra i quan les rates atretes per la bona olor s'acostaven al festí, d'un cop de pala la feien malbé. El nostre menjar és la República. Per necessitat tenim de fer ço que feien Otto-Fritz o Karl l'any 1915. El que s'acosti abobejar-nos la República, garrotada sense contemplacions i si arriba el cas de que les rates empelides pel seu afany i per la seva fam ens ataquin ordenadament en línia arrolladora aquí hi som nosaltres que presentem el pit. De coratge rai, no ens en fa pas falta, i tampoc no ens faltaran medis. L'inefable Pere Rahola com que les rates ja tenen els ullals, ens podria deixar la seva sometenesca escopeta de dos canons per defensar-nos nosaltres mateixos.

AUDACIOS

gràcies a lerroux ja hi són tots

Verdaderament cada dia es veu més, que en aquesta República no ens hi podem capacitar. Fa escasament set mesos, que si a un ciutadà lerrouxista, republicà... li haguessin dit, "tu il·lustre jefe dentro de siete meses va a dar luz a Sanjurjo, Calvo Sotelo, Anido, Barrera", i a tota la colònia monàrquica i reaccionària d'Espanya, a ben segur que vos haurien dit que els catalans tant sols que poguéssim anar en contra d'en Lerroux, ja estàvem contents. Doncs sí, senyors, el que set mesos entera ni hauria pogut somniar el més lerrouxista i lliguero, avui als tres anys de República, és una realitat. Aquell famós *pavo republicano*, si els pobles d'Espanya no reaccionen com a Catalunya, dintre de pocs dies, el *pavo*, com per encantament, farà el sacrifici de convertir-se en *pavo real*.

De tothom són conegudes les grans felicitacions que va rebre el senyor Lerroux de Calvo Sotelo, però aquest, com volent dir-li calla home no em comprometis més, li anava dient, a mi no, a la república; no, a vos, tornava en Sotelo. Aquest senyor tenia molta raó en no volguer donar les gràcies a la República, perquè si verdaderament existís, els Sotelo i tots els altres, saben molt bé que no correrien per Espanya. Si tots els que van arribant, són tant agraïts com el Sr. Calvo Sotelo, dintre de breus dies veurem com tots plegats van pels carrers donant visques a Lerroux i a Cambó. Serà el final d'uns homes i d'una política que

aquesta amnistia haurà desemmascarat definitivament. El lerrouxisme i el catalanisme traïdor d'en Cambó, són així; afortunadament el nostre poble és molt diferent i aquesta amnistia h'avingut acabar la paciència del poble republicà, o sinó al temps.

Què hi diuen aquests homes admiradors del home que volia encendre convents, aquests homes que si el dia de la proclamació de la República s'haguessin trobat amb tots aquests amnistiats ben segur que els haurien arrossegat pels carrers? Ai! Sembla mentida que en tres anys puguin passar tantes coses. En les passades eleccions a molts llocs de Catalunya, els Radicals varen anar junts amb la Lliga anticatalana i reaccionària, i avui a Madrid per tant que els deixin governar una temporadeta, fan de plataforma als que no aspiren a altra cosa que portar-nos al règim ignominiós d'una dictadura feixista. A Catalunya però, malgrat els esforços de la Lliga i del Sr. Cambó, no passarà com a la resta d'Espanya. Veurem com en les pròximes eleccions, la Lliga posarà a la seva candidatura a Martínez Anido, però Catalunya seguirà essent el baluart més fort de la República, i contra de totes les baixes maniobres dels falsos republicans, s'aixecarà tot un poble i dirà a tots aquests homes que vàrem foragitar per sempre més el 14 d'abril: Encare que per evitar-ho ens consti la pròpia vida, a Catalunya no passarem!

SAGRI

del passat intent vaguístic

Les forces de la F.A.I. han volgut donar un altre cop teatral, però han fracassat rotundament.

Pel que atany a Badalona s'ha vist ben clarament que ací ja ningú està per ells. Han intentat per mitjà de la sorpresa i el pànic, fer una vaga general, però el poble badaloní que ja n'ha fet tantes, ha reaccionat d'una manera definitiva, no estan disposats a fer el joc en aquests senyors que dient-se co-

munistas libertarios sols estant boicotejant la nostra autonomia.

Nosaltres, com a Nacionalistes, cridem l'atenció al poble de Badalona perquè si mai s'els demana per una protesta justa vingi d'allà on vingui, que es prestin a cooperar-hi, però mai a unes vagues sistemàtiques que sols serveixen per defensar uns interessos personals i desorientar la classe treballadora.

F. C.